

Pásztor Béla

Házbontáskor

*Szilvából főzött nagyapám
Erjedt-tüzes italokat
S a részeseges parasztok közt
Örökre szomjasan maradt.*

*A gerendás, kis söntésből
Kék tekintete messzi szállt...
Naphosszat Platónat olvasott
S parasztoknak Fauستot citált.*

*S rárebbentek a pohárból
A fátyolos tekintetek
S a melleken a bütykös ujj
Rótt kusza, dűlt kereszteteket.*

*„Bűbájos!” súgta némelyik,
De volt olyan, ki látta, hogy
Éjjel mikor Naptól, Hold
Veszi által a silbakot*

*S kitűzi sárga zászlaját
A podbragyí nagy várromon
Árnyéktalan, holt csapat jó
S a templom-téren átoson...*

*Utánuk dér száll, mint uszály
S a kocsmá-báznak udvarán
Hétágú-gyertyával kezén
Vár rájuk már a Nagyapám.*

*Egy vén obsitos kérkedett:
„Meglestem:... mind körülveszik
(Arcukat csak gyertya festi meg)
És hallgatják a verseit...*

*Ilyenkor egész reggelig
Isznak és áll a szörnyű tor!
Tégy seprőt küszöbödre hát
Hívó s ki binni is botor...!”*

*S mint járvány házról házra járt
A hír egy havas reggelen:
(Mikor farkas-had bujdosott
A csonttá-dermedt kerteken.)*

*Hogy holtan lették Nagyapám!!
Ünneplőben és hidegen,
Lezártan, – meg nem fejthetőn,
A kanyar vasút-síneken...*

*És sarjús bricska hozta őt,
Gérokkja meg-meglíbegett.
Olajmécse, gyertya gyulladt
A befűjt ablakok megett.*

*Az ajkán fekete pecsét,
Így balađt el a falun át...
Hiába leste már a nép,
Hogy megoldja a babonát.*

*Olyan volt, mint egy nekik úrt,
Sorokkal-terhes zárt levél:
Nem bonthatta meg emberkéz, –
Nem olvashatta, – aki él!!*

Pásztor Béla

József és testvérei

*Az én bátyáim izmos, vad
Bővérű férfiak.
Szerecsendiő, mély szemük
A földet látja csak.
A kalászfertő, bő mezőt,
Vadát a fák alatt,
Rabolt asszonyban a kéjeket
S kőben az aranyat.*

*Isteneik vad elemek:
A föld, a víz, a szél
S az ereikben trónoló
Hétzavarú úr: a vér.
Porok, vadászok, pásztorok –
Kezeik kergesek.
Papok, harcosok s gyűlölők
Hús szelídségemet.*

*Gyűlölök, hogy a kezem lágy,
A hirt pengeti csak,
Körmömön hold van s nincs hazám
E gyapjas ég alatt.
Gyűlölök messze suhanó,
Nyílt, kék tekintetem,
Hogy göndör bolygók – nyájain
És köd – az Istenem.*

*Gyűlölnek, mint csak bukott vas
Gyűlölhet csillagot,
Gyűlölnek, mert vérükből vér
És mégis más vagyok.
Vérembe vetnek átkozón
Lenyesik hajamat.
Juhvért nyakalnak részegen,
S vásárba hajtanak.*

*Eladnak... Egyiptomban majd,
Mint rab íródiák
Kígyós oszlopra festem fel
A hieroglifát.
De nem gyűjtja fel véretem
A bosszú, gyűlölet.
Rég elfelejttem csókjukat
És testvér-bűnüket.*

*Hiába jönnek majd elém
Kérlelve betegem,
Kutatván testvércukat,
Én nem emlékezem.
Csak ők hordják, emlékezés
Nyűgöző láncodat,
Én olyan leszek, mint a sors:
Rokontalan s szabad!*

*Nem fűti és nem békíti
Sebük – ítéletem.
Távol csillagként ragyogok
Azon az éjjelen.
Álmom: közömbös látomás
Egyiptom rőt egén.
S úgy gázol fölébük a sors
Mint hét sovány tehen.*